

bestilt hos Slagterierne, knapt er blevet lagt til Side af disse. Det vil derfor vistnok ikke være tilstrækkeligt, at det paa-bydes Kommunerne at foretage dette Indkøb. Skal Kommunerne sikres — og det, som Kommunerne skaffer, er det, som den store almindelige Del af Befolkningen skulde have at tære paa i den kommende Tid —, vil det vistnok være nødvendigt, at det paa-bydes Slagterierne først og fremmest at skaffe det nødvendige Flæsk til Kommunerne, selv om man saa maa bringe det daglige Salg af fersk Flæsk noget ned, og det vil vistnok blive nødvendigt, dersom man skal sikre Befolkningen Flæsk i den kommende Vinter. I øvrigt kan jeg paa min Gruppes Vegne give vor fulde Tilslutning til Lovforslaget og anbefale det til hurtig Fremme.

la Cour: Da jeg hørte, at vi skulde til at rationere Smør, sagde jeg til mig selv: Er virkelig Danmark kommet saa langt ned, at vi behøver at stilles paa Ration for at faa Smør i et saa smørproducerende Land som Danmark? Nu hører jeg af Ministeren, at Meningen med Rationeringen skal være, at vi skal have noget at udføre, og det kan være meget naturligt, at vi paa den Maade søger at vedligeholde saa nogenlunde Udførselen af et Produkt, der har været saa vigtigt for Landbruget som Smør. Jeg har aldeles intet imod en Rationering, derimod kan jeg ikke forstaa, hvorfor der, naar vi har saa meget Smør, skal gives den højtærede Minister en Bemyndigelse til for Statens Regning at kunne købe Smør op og lægge det hen. Er det for, at det skal fordærves? Det vil nemlig meget let blive Tilfældet. Har vi Smør nok til Rationering, ja, endog saa til Udførsel, kan jeg ikke indse Grunden til, at Ministeren behøver at have Fuldmagt til at kunne opkøbe og lægge hen. Nu er der flere af de ærede Talere, der har talt om, at den her foreslaaede Smørrationering har stor finansiel Betydning for Staten, og deri vil jeg give dem Ret. Maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord fra den Gang, vi havde Maksimalpriserne for. Da sagde den højtærede Minister: „Der er jo en stor Del af de Levnedsmidler, som er vigtige for Befolkningen, hvis Pris ikke kan reguleres, men af disse Varer har vi et Overskud, som det forhaabentlig vil lykkes os under Bevarelse af Landets Neutralitet at udføre, og Priserne paa disse Varer vil da blive reguleret herigennem“. Det var vor Ministers Tilsagn, da vi vedtog denne Lov, og endskønt han en Gang med Hensyn

til Flæskepriserne har brudt sit Ord, er der dog Grund til at sige, at det var under disse Betingelser, at Landstinget den Gang gav sit Samtykke til, at der indførtes Maksimalpris paa visse Ting. Nu er der Tale om, at denne Rationering af Smør for alle er meget kostbar, og jeg finder ogsaa, at den nok kunde gennemføres paa en ikke saa lidt billigere Maade end den, den højtærede Minister her kommer med. Hvad Grund skulde der være til, at alle de meget velstaaende og bedre stillede i Samfundet samt alle Udlændinge her i Landet ikke skulde betale fuld Værdi for Smørret? Jeg synes, at det var rimeligt, om man vedtog en Rationering, ifølge hvilken de mindre bemidlede i Samfundet, altsaa de med under 3,000 Kr. aarlig Indtægt, fik Smørret rationeret meget billigt, hvorimod de, som havde fra 3,000 til 5,000 Kr., kom til at betale lidt mere, og de, der havde over 5,000 Kr., maatte betale den fulde Markedspris i England, saaledes at vi ikke behøvede at have alle disse Akkorder med Mejerier og Regninger frem og tilbage. Vi har Markedsprisen derovre, som egentlig angiver Smørrets virkelige Værdi. Den skulde da lægges til Grund for alle de bedre stillede i Samfundet, og kun for de mindre velstillede skulde der være billig Rationering. Jeg synes, at der er noget galt i den her foreslaaede Rationeringsmaade: at sige, at til den og den Pris skal alle have det.

Jeg vilde dernæst gøre en Bemærkning med Hensyn til Restauratører og Beværtere og den Slags. Jeg finder, at vi her gør et Indgreb i deres Næring; men vi gør ikke alene et Indgreb overfor dem, men vi gør ligefrem et Indgreb i Muligheden for at kunne færdes imellem dem. Ganske vist har jeg kunnet tage mit Brødkort med og faaet et Stykke Rugbrød og Franskbrød paa det, men hvorledes vil det gaa med Smørkortene? Det vil dog blive vanskeligt, dersom vi, hver Gang vi kommer paa Restaurationerne, maa sige: Ja, her er et Smørkort for et Stykke Brød for den og den Størrelse. Jeg synes, at vi rammer os selv ved at indskrænke deres Adgang under Rationeringen til det mindst mulige. Der maa selvfølgelig træffes en Aftale, saaledes at man siger: den Bager og den Restauratør har en Omsætning, der er saa og saa stor, derfor maa de rationeres derefter, men selvfølgelig til fuld Markedspris.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde komme med, men jeg beder det højtærede Udvalg, som bliver nedsat, om at tage ogsaa denne Sag op og overveje, om der ikke kunde gøres noget ad denne Vej,